

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/234/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223780
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1512223780.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 344,83 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 6. októbra 2014, č. k. 10C/170/2012-113, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalovanému sa priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 125 eur titulom majetkovej škody a sumy 344,83 eur titulom nemajetkovej ujmy uplatnenej podľa ust. zák. č. 514/2003 Z.z. a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. 5. 2011 a v znení účinnom do 17. 1. 2013 (ďalej "EP") a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby. Uviedol, že samotnému uplatneniu nároku malo predchádzať jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom, teda Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobca dňa 23. 4. 2012 doručil príslušnému orgánu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (i keď tieto neobsahovali zákonom predpísané náležitosti a žalobca ich na výzvu žalovaného nedoplnil), a samotné podanie týchto žiadiestí a uplynutie lehoty 6 mesiacov na uspokojenie nároku na náhradu škody postačovali k tomu, aby bola splnená zákonná podmienka pre podanie návrhu na súd, a to napriek tomu, že lehota 6 mesiacov uplynula až po začatí súdneho konania. Žalobcom namietané vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok tým, že sudca v exekučnom konaní skúmal exekučný titul, čoho výsledkom bolo rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nepovažoval za nesprávny úradný postup, ani porušenie práv oprávneného, nakoľko exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a môže tak urobiť na návrh účastníka alebo aj bez návrhu, pričom môže exekučný titul preskúmať nielen z procesného hľadiska aj z hľadiska príslušných hmotnoprávných zákonných ustanovení (uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 499/2010). Preto takýmto postupom podľa súdu prvej inštancie nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu.

Súd prvej inštancie nezistil žiadne porušenie zákona zo strany exekučného súdu ani v prípade žalobcom namietaného nesprávneho úradného postupu v podobe nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. V zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 5. 2010, bol súd povinný preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom a v prípade, ak nezistil rozpor týchto písomností so zákonom, tak do 15 dní od doručenia žiadosti bol povinný písomne poveriť exekútora, aby vykonal exekúciu. Uvedená 15 dňová lehota však podľa súdu prvej inštancie platila iba v prípade, ak bolo skutočne zo strany súdu vydané poverenie na vykonanie exekúcie, ale v prípade zistenia rozporu žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadnu lehotu na vydanie zamietajúceho uznesenia zákon neustanovoval, a preto bolo možné ďalší postup exekučného súdu skúmať iba z hľadiska časovej primeranosti a konania bez zbytočných prieťahov (nie z hľadiska nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote). Uvedené vyplynulo aj z predpokladu, že ak doklady predložené súdnym exekútorom nie sú v rozpore so zákonom, tak by pre exekučný súd nemal byť problém vydať poverenie v lehote 15 dní, avšak pokiaľ súd zistí rozpor predložených písomností, a to hlavne exekučného titulu so zákonom, tak zamietajúce rozhodnutie nie je možné vydať v lehote 15 dní, keďže samotnému rozhodnutiu predchádza postup súdu, v rámci ktorého zisťuje, či predložené doklady, na základe ktorých došlo k vydaniu exekučného titulu sú v súlade so zák. č. 258/2001 Zb., najmä skúma existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v dotknutej úverovej zmluve. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal aj na to, že rozdielne názory na výklad ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 5. 2010, ako aj množiace sa exekučné konania na základe rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc s prihliadnutím na potrebu ochrany spotrebiteľov si následne uvedomil aj zákonodarca, pretože od 1. 6. 2011 bolo zmenené ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že lehota 15 dní neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ pre prípad písomného poverenia exekútora, avšak ďalšie znenie tohto zákonného ustanovenia ostalo nezmenené s tým, že pre vydanie zamietajúceho uznesenia nebola ani po novelizácii stanovená žiadna lehota. Uviedol tiež, že pokiaľ by aj nebolo možné stotožniť sa s názorom súdu pri výklade ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že pre vydanie poverenia, ako aj pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia by mala platiť 15 dňová lehota, tak v takom prípade považoval za potrebné upriamiť pozornosť na stanovisko Ústavného súdu SR, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekúcií nie je možné považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote, ale je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote (nález ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 471/2012). V danej veci súd prvej inštancie konštatoval, že existujú objektívne okolnosti, pre ktoré je možné ustáliť, že rozhodnutie bolo vydané v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, a to s poukazom na samotný postup súdu vyžadujúci skúmanie podkladov pre vydanie rozhodnutia, pričom za potrebné považoval prihliadať nielen na tieto okolnosti, ale z hľadiska objektívneho posúdenia aj na to, aký konkrétny nápad vecí bol v danom období a tiež na počet osôb vybavujúcich tento nápad v rámci exekučného oddelenia na príslušnom súde. Poukázal tiež na to, že pri skúmaní, či vec bola prejednaná v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov sa pritom preveruje hlavne zložitnosť vecí, správanie účastníkov konania a postup súdu, pričom v danom prípade nešlo o vec jednoduchú, keďže súd musel skúmať rozpor exekučného titulu so zákonom, a to hlavne z dôvodu, že na strane povinného bola fyzická osoba - spotrebiteľ a v rámci tohto skúmania sa súd musel oboznámiť so zmluvou o úvere, obchodnými podmienkami, ako aj dohodou o vyplnení zmenky a až po oboznámení sa s týmito dokladmi mohol vo veci zákonne rozhodnúť. Jeho postup tak označil za účelný, efektívny a korešpondujúci zákonu a rovnako aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí určitého časového úseku (necelých dvoch mesiacoch), pri objektívnom zhodnotení nepovažoval vzhľadom na dĺžku konania za nesprávny úradný postup z dôvodu nevydania rozhodnutia v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Súd prvej inštancie tiež zistil, že o žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd rozhodoval podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 5. 2011, v ktorom už lehota 15 dní neplatila pre exekučné tituly, akými boli rozhodcovské rozsudky a s poukazom na vyššie uvedené mal za to, že súdom bolo o týchto žiadostiach rozhodnuté v primeranej lehote. Nakoľko žalobca nedoložil žiadne iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prieťahy v konaní tak, ako je to ustanovené v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1. 1. 2013, súd žalobu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol a s poukazom na nepreukázanie základu žalobou uplatňovaného nároku sa ďalej nezaoberal ani výškou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy ani otázkou jej primeranosti.

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 142 ods. 1 zák.č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej „O.s.p.“) a v konaní plne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v súvislosti s konaním žiadne trovy nevznikli a žalovaný si ich náhradu ani neuplatnil.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celosti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O. s. p., t. j., že súd prvej inštancie odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ poukazujúc na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvej inštancie preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom.

5. Odvolateľ poukázal na obsah jeho žaloby, v ktorej súd prvej inštancie upozornil, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že sa krajský súd s dôvodmi na vylúčenie sudcu nestotožnil neznamena, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného z dôvodov (okrem tých, ktoré označil v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11NcC/46/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súdu Galanta). Žalobca ďalej poukázal na to, že nakoľko podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom konal a rozhodoval vylúčený sudca. Vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Súd prvej inštancie sa dopustil viacerých omylov, keď konšatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi.

6. Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým a právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

7. Pokiaľ ide o návrh na náhradu majetkovej škody, súd prvej inštancie ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej titulom udržiavania a správy informačného systému a súvisiacich výdajov (na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje). V tejto časti mal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, s potrebou jeho zrušenia. V konaní mienil na pojednávaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého

vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd prvej inštancie sám zistil, že o jeho návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Záverom poukázal na povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania doručenému v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v súdom stanovenej lehote písomne nevyjadril.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom štátu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

10. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým zamietol žalobu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom štátu v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.). K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme vypořiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd uvádza nasledovné.

11. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

12. V prejednávanvej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 27. 9. 2012 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a 344,83 eur z titulu nemajetkovej ujmy, vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, pretože tento v zákonnej lehote nerozhodol o žiadosti oprávneného (žalobcu) na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, za účelom vymoženía pohľadávky vzniknutej neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, dlžníčkou (povinnou) F. V., nar. XX. X. XXXX. V podaní žalobca zároveň žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava V z prejednávania a rozhodovania veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava V, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O.s.p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

13. V posudzovanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22. 10. 2012, č. k. 9NcC/117/2012-14 o tom, že vo výroku rozhodnutia menovaní sudcovia Okresného súdu

Bratislava V (vrátane sudkyne E.. C. H., ktorej bola daná vec pridelená v súlade s Rozvrhom práce Okresného súdu Bratislava V na rok 2012) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

14. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie stanovil v danej veci dva termíny pojednávania, a to na deň 30. 10. 2013 o 9.15 hod. a na 6. 10. 2014 o 8.45 hod. Predvolanie na v poradí druhé pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 8. 8. 2014 (viď doručka na č. I. 91). Žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 29. 10. 2013 (č. I. 47) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V sú podľa neho vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, poukazujúc na sťažnosť podanú na Ústavný súd Slovenskej republiky, týkajúcu sa uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 10. 2012, sp. zn. 9NcC/117/2012-14. V podaní zároveň žiadal, aby súd prvej inštancie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Pre potrebu rozhodnutia o tomto procesnom návrhu súd prvej inštancie odročil pojednávanie nariadené na 30. 10. 2013 a uznesením zo dňa 29. 1. 2014, č. k. 10C/170/2012 - 66 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Na odvolanie žalobcu predmetné uznesenie potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 16. 5. 2014, č. k. 3Co/217/2014-87. Zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 6. 10. 2014 vyplýva, že súd prvej inštancie o opätovnom návrhu žalobcu na prerušenie konania, doručenom súdu dňa 2. 10. 2014 nerozhodoval a žiadosti o odročenie pojednávania ako nedôvodnej nevyhovel práve s poukazom na skutočnosť, že o identickom návrhu na prerušenie konania už bolo rozhodnuté. Vec na predmetnom pojednávaní prejednal podľa § 119 ods. 1 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania. Následne však na pokyn odvolacieho súdu rozhodol aj o tomto návrhu na prerušenie konania, a to uznesením zo dňa 25. 2. 2016, č. k. 10C/170/2012-141, ktorým tento procesný návrh ako nedôvodný zamietol.

15. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie poskytol žalobcovi dostatočný časový priestor navrhnuť a predložiť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie predvolal oboch účastníkov riadne a včas, pričom sám žalobca z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Žalobca nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvej inštancie poskytol účastníkom (aj právnomu zástupcovi žalobcu) možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy a ak túto možnosť bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných) nevyužili, zákonodarca ju v odvolacom konaní nedovoľuje zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne prieťahov spôsobených v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý svoj zamietajúci výrok právne a skutkovo odvodzoval výlučne od skutočnosti, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava V, pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

16. Právne bezvýznamným je aj tvrdenie žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko v ďalšom priebehu konania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku v žalobe ani nepoukázal a tento v priebehu prvoinštančného konania (a napokon ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil. Súd prvej inštancie preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia.

17. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34,

rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam žalobcu o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietky žalobcu sú nedôvodné a nepodložené.

18. V danom konaní sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

19. Odvolací súd sa po oboznámení s obsahom spisu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava V a plne odkazuje na závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Zhoduje sa i s jeho úvahou o tom, že pri nepreukázaní prvého základného predpokladu zodpovednostného vzťahu žalobcom, nebolo potrebné sa v konaní ďalej zaoberať splnením ostatných zákonných predpokladov, a to vznikom a výškou majetkovej škody a ani príčinnou súvislosť medzi tvrdenou majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu.

20. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalobcu, v ktorých reagoval na procesný postup súdu prvej inštancie nevyplývajúci z obsahu spisu, prípadne na jeho závery prezentované v odôvodnení rozhodnutia (napr. tvrdenie, že súd prvej inštancie vôbec nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania, o veci rozhodol bez nariadenia pojednávania). Uvedené len preukazuje to, že žalobca v danej veci pri podaní odvolania postupoval formalisticky, bez zohľadnenia konkrétnych skutkových okolností daného prípadu a skutkového a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie; na základe uvedeného nie je možné jeho postup v odvolacom konaní hodnotiť inak, ako šikanóznym výkonom práva.

21. Záverom odvolací súd dodáva, že za odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p., § 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.) nie je možné považovať ani žalobcom namietanú okolnosť, že súd prvej inštancie rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím o veci samej. Súdom prvej inštancie v prejednávanej veci o návrhu na prerušenie konania rozhodol ešte pred vyhlásením meritórneho rozhodnutia, a to uznesením zo dňa 29. 1. 2014, č. k. 10C/170/2012-66, ktorým v zhode s Krajským súdom v Bratislave návrh vyhodnotil ako nedôvodný (uznesenie KS BA zo dňa 16. 5. 2014, č. k. 3Co/217/2014-87). Žalobca nemohol byť preto úspešný ani s druhým návrhom na

prerušenie konania, ktorý odôvodnil rovnakými skutkovými a právnymi skutočnosťami, a o ktorom bolo zhodne rozhodnuté uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 25. 2. 2016, č. k. 10C/170/2012-141.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).